

Pikante confrontaties

Brutaal, maar leuk brutaal, presenteert het Parijse Musée Les Arts Décoratifs hedendaagse keramiek tussen middeleeuwse heiligenbeelden en art-decomeubels. Het werkt wonderwel.

Om de hoek bij 's werelds meest bezochte museum, het Louvre in Parijs, bevindt zich een aanzienlijk rustiger topmuseum: Les Arts Décoratifs. Het na tien jaar verbouwing(!) in 2006 heropende museum-voor-decoratieve-kunsten gooit het over een andere boeg. Het toont verstofft geraakte collecties niet strak chronologisch maar meer thematisch: als een soort visuele encyclopedie.

Rode draad hierbij vormt de menselijke behoefte de woonomgeving te decoreren met alles wat functioneel of mooi is. Je vindt stijkkamers van edelen, koningen en hun maîtresses, luxe gestoffeerd met meubels en draperieën maar ook met bibelots, (over)gedecoreerde siervoorwerpen. En daar blijkt de hedendaagse keramiek wonderwel prima bij te passen.

Als bezoeker volg je een over drie etages verspreide speurtocht langs triptieken, krullerige wandtafels, vitrines en stijkkamers. Gifgroene strepen op de grond wijzen je de weg naar de keramische objecten. In de eerste zaal hangt een dramatische kruisafname met wenende vrouwen. Op de vloer ervoor ontdek je een tamelijk aardse installatie met gebakken tegels van grès-keramiek, een kleisoort die op hoge temperatuur is gebakken waardoor ze ondoordringbaar wordt. Er zitten ondefinieerbare vormpjes op. De mooie aardkleuren harmoniëren met de tinten op de religieuze schilderijen eromheen.

Daarna gaat het er schalkser aan toe met Jeroen Boschachtige keramische beelden. Onder een nogal saai wandkleed trekt een vrouw een man aan zijn oren. Het lijkt of hier een — onbekend — spreekwoord verbeeld wordt. Dezelfde keramiste maakte ook twee hoofden in een mandje, verbonden met een haring (?) in hun beider mond. De onthoofden worden op hun beurt weer bespied door een engeltje vanuit een erotisch schilderij.

Verstopt in een vitrine ontwaar je tussen glaswerk en drinkbekers een aandoenlijk kinderkopje met bosjes op de wangen. Minder subtiel is een hinkend beeldrijm tussen een geschilderd kindje Jezus en een zwierig gedrapeerde klei-hoop. Een zaal verderop prijken lelijk gemodelde ruimtewezens voor weer andere religieuze

'Vanitas' (Ijdelheid) van Saverio Lucariello uit 2008. Wordt hier een spreekwoord verbeeld?

schilderijen. Daarentegen verdraagt een marmereen console in een Louis-stijl wel perfect een hoorn des overvloeds die strakke vormpjes uitstrooit. Vergelijkbare abstracte designvormen houden zich ook uitstekend staande, of beter: liggend, op een fraai gestroomlijnd art-decobureau uit de jaren twintig. We zijn dan inmiddels al een verdieping afgedaald.

Niet alle hedendaagse kunstenaars durfden de confrontatie met de collectie van het museum aan. Onvermijdelijk vonden enkelen dat dit 'de autonomie van hun werk' zou aantasten. Dus delen zij samen een zaal met keramiek die qua aanpak en uitwerking onderling flink verschilt. Dat is lastig kijken en daarom moeilijk te waarderen. Zeker in de laatste zaal waar de keramische objec-

ten onbekende gebruiksvoorwerpen lijken. Een soort design-boksbeugels, sierlijk afgewerkt met goudluster, hangen aan zweepen. Even bizar is een damestasje dat van botjes aan elkaar hangt.

Veel aandacht trekt een videoperformance waarin een naakte vrouw een wand van klei te lijf gaat. Als een modderworstelaar dwingt ze de klei in vormen maar een echt ding levert het niet op. Uiteraard gaat het daar ook niet om, maar om het oergevoel je zo in klei als hemelse modder te kunnen wentelen. Onwillekeurig denk je aan de Franse schrijver Michel Houellebecq, die in zijn romans zulke quasi-artistieke softporno genadeloos en grappig ontmaskert als speeltje van blasé geraakte kunstliefhebbers.

Chris Reinewald

'Circuit céramique, la scène française contemporaine', nog tot 20 februari 2011 in Les Arts Décoratifs, Rue de Rivoli 107-111, Parijs

Veel aandacht trekt een video waarin een naakte vrouw een wand van klei te lijf gaat